

On mi dokucza!



Rodzice nie będą w stanie całkowicie ochronić swojego dziecka przed dokuczaniem i nie zawsze dokuczanie musi być szkodliwe. Przyjacielskie żartowanie nie musi ranić osoby, do której jest skierowane, może rozśmieszać innych, a także dawać poczucie przynależności do grupy. Wzmacnia też więzi pomiędzy kolegami i koleżankami. Natomiast dokuczliwe żartowanie wywołuje złość, poczucie urazy i osamotnienia. Dzieci zranione dokuczliwymi uwagami mogą stracić dobre samopoczucie i dobre mniemanie o sobie. Dokuczanie może być niebezpieczne i bolesne. Sposób, w jaki dzieci z siebie żartują i docinają sobie nawzajem, wskazuje na to, czy są to żarty przyjacielskie i nieszkodliwe, czy też złośliwe, służące ośmieszeniu i wyszydzeniu innych. Od tego zależy to, czy zignorować takie żarty i „dokuczanie”, czy też wkroczyć i powiedzieć „prześmia!”

Dlaczego dzieci naśmiewają się z siebie nawzajem?

W telewizji i na filmach, żartowanie z kogoś jest często powodem do śmiechu. Dzieci chcą naśladować inne dzieci i postacie z programów telewizyjnych, ponieważ myślą, że inni są „cool.”

Dokuczanie może być sposobem na zwrócenie na siebie uwagi albo odwetem za dokuczliwe zachowanie innych. Może wynikać ono z poczucia wyższości w grupie albo z potrzeby zdobycia przyjaciół i chęci wykluczenia dziecka, któremu się dokucza. Może też wynikać z potrzeby ukrycia zakłopotowania wobec innych.

W jaki sposób mogą pomóc rodzice?

Wysłuchaj dziecko, kiedy opowiada o tym, jak inni mu dokuczali. Uwierz mu i zaakceptuj jego uczucia.

Postaraj się nie reagować zbyt gwałtownie. Dokuczliwe zachowanie innych wobec twojego dziecka może spowodować napływ złych wspomnień z twojego dzieciństwa.. Staraj się nie wyolbrzymiać znaczenia takich wspomnień i pamiętaj, że łobuz, który dokucza twojemu dziecku, też jest mały.

Pokaż dziecku, że wierzysz, iż potrafi poradzić sobie w tej sytuacji. Zachęcaj dziecko do zabawy z innymi i wspieraj go na każdym kroku.

Pomóż dziecku radzić sobie z dokuczaniem. Oto kilka rad:

- Niech powtarza sobie, „Nie podoba mi się to, co o mnie mówi, ale poradzę sobie. Mimo, że źle o mnie mówi, nie znaczy, że jest tak naprawdę.”
- Niech nie zwraca uwagi na dziecko, które mu dokucza. Może wyobrazić sobie, że łobuz jest niewidoczny lub mówi w innym, obcym języku. Albo może wyobrazić sobie niewidoczną tarczę, przez którą nie przechodzą żadne bolesne słowa. Często dziecko, które dokucza przestaje to robić, gdy widzi, że jego docinki są ignorowane.
- Niech spróbuje wymyślać śmieszne i zaskakujące odpowiedzi. Może też zmieniać dokuczliwe komentarze w pozytywne stwierdzenia, np. poprzez zgadzanie się z tym, co mówi „prześladowca” lub mówienie obojętnym tonem „no i co z tego?”
- Poproś o pomoc, jeśli dokuczanie trwa długo, często się powtarza, jest agresywne lub zagraża bezpieczeństwu dziecka. Nie oczekuj, że dziecko będzie w stanie samo poradzić sobie z dręczeniem i zastraszaniem. Osoby dorosłe — rodzice, nauczyciele, administracja i psychologowie szkolni — powinni interweniować, gdy dokuczanie staje się udręką dla dziecka.

English Title: He's Teasing Me!



29 Children's Research Center
51 Gerty Dr. • Champaign, IL 61820-7469
Telefon: 217-333-1386 • Fax: 217-244-7732
Za darmo: 877-275-3227 (Voice/TTY)
Email: iel@uiuc.edu
Internet: <http://illinoisearlylearning.org>

Illinois State Board of Education

Więcej stron z poradami możesz znaleźć pod adresem <http://illinoisearlylearning.org>